

Genocid ascuns timp de 50 de ani: Masacrul prizonierilor români de la Bălți.

Un document cutremurător, o succintă relatare a masacrului comis de către militarii **N.K.V.D. în anul 1944**, la marginea orașului Bălți din Basarabia.

Textul scris în anul 1994 este la fel de actual și astăzi. Călugării români de la Sf. Munte Athos au primit, prin căi ocolite, o scrisoare zguduitoare din partea Ierodiaconului Ieronim Șchiopu de la Bălți, Basarabia, care relata masacrul comis, acel îngrozitor masacru despre care s-a scris prea puțin și prea târziu.

Putem lua exemplul de la evrei, trebuie să-l facem cunoscut întregii planete. Victimele de la Bălți sunt morții noștri, sunt cei ce au apărat Țara și Neamul. Prizonieri fiind, au fost uciși mișelește pentru singura vină de a fi fost militari români care și-au făcut datoria. La fel și prizonierii militari germani, unguri, polonezi, cehi... După cum se poate constata, nici Rusia, nici Occidentul nu ne recunosc dreptul de a ne cinsti morții!

Încă o dată istoria o scriu cei puternici – „învingătorii”.

În jurul Regelui Mihai se vântura o faună pestriță, o șleahță de oportuniști care și-au adus contribuția funestă la marea trădare națională de la 23 august 1944. *„La începutul lunii iulie 1944, o vizită discretă la Iași a **generalului Aurel Aldea**, trimis de rege pentru a se întâlni cu **generalul Racoviță**, a prilejuit întocmirea unui plan strategic, în sensul preconizat de **Bodnăraș-Dămăceanu** pentru deschiderea frontului în «Poarta Iașului», iar la sfârșitul lunii iulie 1944, Bodnăraș i-a comunicat lui Stalin toate detaliile necesare: deschiderea programată a frontului; zona deschiderii; data prevăzută – **20 august**. Pentru materializarea planului, Stalin a ordonat încetinirea ritmului ofensivei sovietice pe frontul din Polonia și transferarea de trupe pe frontul din Moldova, în sectorul stabilit.”*[1]

Arestarea Mareșalului Ion Antonescu de către Regele Mihai, cu sprijinul nemijlocit al camarilei sale, apoi difuzarea prin postul de radio, în seara nefastei zile a Neamului Românesc – 23 august 1944 – a „Proclamației către țară”[2], a însemnat, în fapt, o capitulare necondiționată.

Militarilor români li s-a ordonat să nu riposteze inamicului, iar acesta, avertizat din timp prin Bodnăraș, a dat prilejul nesperat Armatei Roșii să înceapă distrugerea Armatei Române și ocuparea întregului teritoriu al țării. În intervalul 23 august-12 septembrie 1944 (perioadă în care România s-a găsit în situația de a

avea inamici atât pe fostul aliat, Germania, cât și pe inamicul de până atunci, Uniunea Sovietică), în jur de **170.000 de militari români**, lipsiți prin ordin regal de dreptul de a se apăra, au fost luați prizonieri de către sovietici. Au urmat deportările, masacrele, crimele abominabile ale asasinilor N.K.V.D., ascunse timp de decenii și, regretabil, ascunse și astăzi.

1944 – Masacrul prizonierilor de la Bălți

„În anul 1944, la năvala hoardelor rusești care au invadat Basarabia, Armata Roșie a făcut zeci de mii de prizonieri militari. În orașul Bălți au fost concentrați cca. 50.000 de militari care ținuseră piept hoardelor dezlănțuite. Dintre cei 50.000 de militari, 80% erau români, iar ceilalți erau aproximativ: 5.000 germani, 2.000 unguri, iar restul cehi și polonezi.

În nord-estul orașului, unde curge râul Răut și se formează mlaștini, KGB a găsit locul cel mai nimerit să amplaseze lagărul înconjurat cu garduri înalte de sârmă ghimpată.

Chinurile acelor prizonieri erau de neînchipuit: foamea era flagelul numărul unu, însoțit de lipsa de igienă; bolile, frigul și umezeala produceau decese fără număr. Din acel lagăr unii mai curajoși au evadat, dar au fost mitraliați. Totuși, au mai fost și fugari scăpați, pe care nu i-a găsit nimeni, decât că s-au făcut singuri cunoscuți, după destrămarea Uniunii Sovietice.

Informații despre crimele petrecute în acest lagăr s-au publicat în „**Curierul de Nord**” din orașul Bălți, săptămânal al Basarabiei de Nord. Ziarul mai apare și acum, dar strangulat și amenințat de către cei care urăsc tot ce este românesc. Din declarațiile celor evadați s-au stabilit crimele KGB săvârșite la Bălți.

Toți cei **50.000 de prizonieri au fost împușcați** în ceafă de militarii KGB-ului (corect N.K.V.D.-ului – n.r.) și aruncați în șanțurile mocirloase pe care tot ei le-au săpat la ordin (exemplu tipic al asasinilor KGB-iști (corect N.K.V.D.-iști – n.r.), întocmai ca în cazul Katynului, unde diferă numai numărul celor asasinați). Îndată ce au fost date în vileag cele întâmplare, **s-au făcut sondaje în mlaștini, în anii 1991-1992**, iar rezultatele au fost **cutremurătoare**: nici hârlețele, nici lopețile nu au mai putut fi utilizate din cauza mulțimii scheletelor și osemintelor răspândite în acele mocirle. Inimile îndurerate ale evlavioșilor creștini și ale celor de la săptămânalul „Curierul de Nord”, i-au împins să facă o piramidă de oase și cranii, care au fost strânse pe un loc mai uscat, peste care s-a așternut o mare cantitate de pământ bătătorit și s-a ridicat în felul acesta un delușor mai înalt, **o moviliță în trepte**, tot din țărână, iar pe partea ei de sus s-a așezat o troiță. Troița de lemn sculptat a fost darul credincioșilor din **raionul Rășcani**, din apropierea Bălților.

Pe data de 7 mai 1992, s-a sfințit această troiță de către **Preasfințitul Petre** de Bălți, cu sobor de preoți și monahi, la care sfințire au participat mii de credincioși români și autorități orașenești. Atunci, cu ocazia cuvântului solemn, întocmit de Ierodiaconul Nicodim Șchiopu, s-a lansat chemarea ca pe acel loc să se

construiască o „**Biserică sau Mănăstirea oaselor**”, pentru ca zi și noapte, prea cuvioșii monahi și prea cucernicii preoți să pomenească sufletele celor 50.000 de martiri nevinovați, uciși mișelește cu gloanțe trase în ceafă, de către militarii sovietici.

Preasfințitul Petru de Bălți a investit ca paroh al viitorei „Biserici a oaselor” pe tânărul preot Valeriu Cernei, fost cancelar al Eparhiei Bălți. După aceea, lucrurile au luat o întorsătură tragică: Presfințitul Petru a fost atacat cu arme și bâte chiar la sediul Palatului Episcopal, de un grup de călugări și preoți, adepți ai **Arhiepiscopului Vladimir Cântăreanu**, care ține de Patriarhia de Moscova. Atacurile au fost extinse și la cele două mănăstiri din Eparhia de Bălți și mai continuă și astăzi, după doi ani, împotriva a tot ce este românesc. În scaunul episcopal s-a așezat șeful agresorilor moscoviți, **arhimandritul trădător Marcel Mihăescu**. Biserica a rămas numai în proiect, un plan făcut de arhitecți inimoși, din cauza lipsei de fonduri, din cauza sărăciei în care se zbate Biserica Românească din Basarabia, sub persecuția moscovită.

Oare de ce nu se vorbește nimic despre acest genocid împotriva poporului român? De ce nu se stabilește adevărul în privința masacrelor făcute împotriva neamului nostru? Aceste crime monstruoase trecut însă sub tăcere, nu sunt oare tot un Holocaust ? Aici se încheie cutremurătoarea scrisoare a cucerniciei sale, Ierodiaconul Nicodim Șchiopu. (Nicolae D. Rusu)

Nota redacției: Textul de mai sus a fost reprodus respectând ad-literam textul tipărit în ziarul „Curierul de Nord” Există unele analogii ale evenimentelor și, în mod firesc, apar întrebări.

După Al Doilea Război Mondial, evreii au întreprins o campanie îndreptățită, dar foarte agresivă pentru mondializarea, sacralizarea și „valorificarea” holocaustului, ceea ce l-a determinat pe Norman Finkelstein să declare: „*Campania care se desfășoară sub ochii noștri, având ca scop extorcarea de bani a statelor pentru „victime” ale holocaustului lipsite de posibilități, instrumentată de industria holocaustului, a adus statura morală a martiriului lor la nivelul unui cazinou din Monte Carlo*”. [3]

Scriitorul israelian Boas Evron susține: „*Conștiința Holocaustului este în realitate o îndoctrinare propagandistică oficială, o mașinărie agitatorică producătoare de lozinci și o viziune falsă asupra lumii, al cărui țel nu e nicidecum înțelegerea trecutului, ci manipularea prezentului*”. [4]

Supremul furnizor al mistificării cunoscute sub numele „sacralizarea holocaustului”, este Elie Wiesel – impostor dovedit. Pentru Wiesel, susține istoricul american Peter Novick, „*Holocaustul este efectiv o «religie a misterului»: duce în întineric, neagă toate răspunsurile, se situează în afară, dacă nu dincolo de istorie, sfidează atât cunoașterea cât și descrierea, nu poate fi explicat, nici*

vizualizat, nu poate fi înțeles sau transmis în veci, marchează o destrucție a istoriei și o mutație la scara cosmică.” ...

„Numai preotul-supraviețuitor e calificat să-i officieze misterul. Orice supraviețuitor are mai mult de spus decât toți istoricii la un loc despre ce s-a întâmplat. Și totuși, misterul Holocaustului este noncomunicabil. Nici măcar nu putem discuta despre el. [...] A existat un singur Holocaust. A compara Holocaustul cu suferințele altor popoare constituie «o trădare totală a istoriei evreiești». A desacraliza sau a demistifica Holocaustul este o formă subtilă de antisemitism.”[5]

Trăim într-o epocă în care credința în Dumnezeu este ridiculizată de mulți pentru că „nu poate fi explicată rațional”, dar după concepția unora asemenea lui Wiesel, holocaustul este superior credinței în Dumnezeu, în acest caz „misterul” fiind permis.

Clamarea unicității holocaustului este ruptă de pretenția că, holocaustul nu poate fi înțeles rațional. Dacă holocaustul nu are precedent în istorie, ar trebui – după unele afirmații – să stea deasupra acesteia. În concluzie, conform aceluiași principii absurde, nu poate fi înțeles prin intermediul istoriei: „este unic pentru că e inexplicabil și este inexplicabil pentru că e unic”.

„Pentru unii mumă, pentru alții, ciumă”?

Contrar spuselor nestimatului neprieten al românilor, Elie Wiesel, propaganda exacerbată care nu permite compararea suferințelor evreilor cu suferințele altor popoare poate fi numită terorism intelectual. Spre diferență de cei ca Elie Wiesel, care urăsc oricare altă nație decât a lor, îmi respect și iubesc poporul din care fac parte, dar nimic nu mă împiedică să le respect pe toate celelalte, deopotrivă.

Din punct de vedere existențial, toți suntem egali în fața Creatorului Suprem și povestea cu „poporul ales” n-are decât să o creadă cine vrea. Eu, unul, nu știu cine l-a „ales”, când și pentru ce. Cu ce sunt mai buni sau mai răi evreii uciși decât românii lipsiți de apărare, decât nemții, rușii, polonezii sau alte nații?

Cu ce sunt mai presus morții evrei decât polonezii asasinați la Katyn sau decât prizonierii români, nemți și unguri masacrați la Bălți? „Pentru unii mumă, pentru alții, ciumă”?

Astăzi, după 68 de ani de la comitere, privit din alt unghi, cazul masacrului de la Bălți poate fi analizat și altfel. În România, instituția Bisericii este respectată și de stat și de popor, chiar dacă printre înalții demnitari ai Parlamentului European se află persoane care nu o agreează, precum însuși Președintele acestei instituții, care i-a numit pe slujitorii bisericii noastre „corbi negri”. În România ultimilor douăzeci de ani au fost înălțate sute de lăcașuri monahale sau bisericești.

Oare Înalții prelați ai Bisericii Ortodoxe Române (B.O.R.) nu pot sau nu vor să-i susțină pe frații lor din România de pe malul stâng al Prutului? Dacă greșesc,

rog să fiu corectat, dar nu am auzit de vreun protest al B.O.R. în legătură cu batjocorirea Episcopului de Bălți, aflat în subordinea B.O.R..

Cum ajută BOR credincioșii români de pe Valea Timocului, din nordul Bucovinei (Ucraina) sau Herța, din Bulgaria sau Ungaria?

Autor: Ion Măldărescu

sursa : art-emis.ro

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.